

Κεφάλαιο 1

Πέρασε τη βελόνα από την άλλη μεριά και αναστενάζοντας ξεκίνησε τη νέα σειρά. Κόντευε να τελειώσει την πλάτη του πουλόβερ που έπλεκε. Είχε καιρό να πλέξει, γι' αυτό άρχισε από την πλάτη, το πιο εύκολο κομμάτι. Για την ακρίβεια είχε να πλέξει από όταν πήγαινε ακόμη σχολείο, τότε που μια πνευμονία την είχε καθηλώσει στο σπίτι και δεν επιτρεπόταν να βγει έξω. Έτσι και τώρα μια άλλη κρίση την είχε καθηλώσει πάλι μέσα. Αυτή τη φορά στο αυτοκίνητο. Από τη μια, ο χώρος ήταν σαφώς πολύ πιο περιορισμένος. Από την άλλη, με το αυτοκίνητο όλος ο κόσμος ήταν δικός της. Αρκεί βέβαια να είχε χρήματα να το κινήσει. Και φυσικά αυτή τη φορά είχε τουλάχιστον την υγεία της.

Το γεγονός ότι ήταν υγιής το αναμασούσε, όπως οι εναπομείναντες αισιόδοξοι συνηθίζουν να λένε «πάνω από όλα η υγεία και όλα τα άλλα διορθώνονται». Βέβαια πλέον ήταν πολλοί αυτοί που είχαν χάσει «όλα τα άλλα», μπορούσαν όμως τουλάχιστον να χαίρονται που δεν ήταν άρρωστοι.

Έτσι, εντελώς υγιής, καθόταν και έπλεκε στο αυτοκίνητο, αφού δεν είχε τίποτε άλλο να κάνει και πού αλλού να μείνει. Αν ήθελε να είναι ειλικρινής, δεν ήξερε πότε ήταν χειρότερα. Όταν με τριάντα οκτώ πυρετό στο κρεβάτι και με το στήθος βαρύ ώστε να μην μπορεί να ανασάνει έδιωχνε από μπροστά της νιώθοντας αηδία οποιοδήποτε φαγητό της έφερναν και αδυνατώντας εξαιτίας του πυρετού να διαβάσει έπλεκε; Ή μήπως περιορισμένη

στο όντως ευρύχωρο κάθισμα του πολυτελούς αυτοκινήτου της, με τη θερμοκρασία της όμως σε κανονικά επίπεδα – εκτός από τις στιγμές που ακούγοντας ειδήσεις ένιωθε να φουντώνει από αγανάκτηση – και με την όρεξή της μια χαρά, αλλά με ελάχιστες επιλογές φαγητού, όπου έπλεκε και πάλι;

Μέχρι πριν από λίγο καιρό θα μπορούσε κανείς να τη χαρακτηρίσει ευκατάστατη. Πλήρως κανονικά τις δόσεις του δανείου για τη μεζονέτα της στα βόρεια προάστια – ό,τι κι αν σήμαινε κάποτε αυτό – και διέθετε ένα αυτοκίνητο πολυτελείας, που ανέπτυσσε άνετα μεγάλες ταχύτητες και με αυτό πήγαινε σε διάφορα όμορφα μέρη. Η δουλειά της, δημοσιογράφος σε μια μεγάλη εφημερίδα, της εξασφάλιζε ένα καλό εισόδημα, ευκαιρίες για ταξίδια, ενώ της πρόσφερε και το άλλοθι ότι ως γυναίκα καριέρας δεν πείραζε που δεν είχε φτιάξει οικογένεια ενώ είχε συμπληρώσει την τέταρτη δεκαετία της ζωής της. Η αλήθεια ήταν ότι ούτε σύντροφος είχε, αλλά έτσι είναι οι γυναίκες καριέρας. Είναι δύσκολο να κάνουν σχέση. Ή αυτό άφηνε να πιστεύουν συγγενείς και φίλοι που ήταν έτοιμοι να τη λυπηθούν επειδή ήταν μόνη. Στην πραγματικότητα δεν ήξερε τι έφταιγε και δεν είχε σχέση. Ίσως ήταν απλώς θέμα τύχης. Το πεπρωμένο έπαιζε ρόλο στο ζήτημα των σχέσεων, πόσο μάλλον σε μια σχέση ζωής. Μια απλή σχέση μπορούσε να κάνει οποιοσδήποτε. Ίσως έφταιγε όμως ότι δεν ήταν έτοιμη να συμβιβαστεί με μια οποιαδήποτε σχέση. Έψαχνε ακόμη τη σχέση που ονειρεύεται κάποιος από μικρός. Αυτή που, όταν μεγαλώνει, διαπιστώνει ότι ενδεχομένως και να μην υπάρχει.

Ήταν πάντα περήφανη για τον ορθολογικό τρόπο σκέψης της και για την έλλειψη ματαιοδοξίας. Αυτά τα δύο στοιχεία του χαρακτήρα της, και φυσικά η ανάγκη, την ώθησαν να νοικιάσει το σπίτι της σε μια οικογένεια που εξακολουθούσε να είναι ευκατάστατη, προκειμένου να έχει χρήματα για τη δόση του δανείου. Χάρη στο ενοίκιο που έπαιρνε δεν θα έχανε το σπίτι της, καθώς

απέμεναν δύο μόλις χρόνια για την εξόφληση του δανείου, ενώ είχε και λίγα χρήματα για να καλύπτει τα απαραίτητα. «Απαραίτητα» πλέον ήταν οι αμέτρητες φορολογικές υποχρεώσεις, καθώς καθημερινά ξεφύτρωνε μία ακόμα. Το φαγητό ερχόταν σε δεύτερη μοίρα μετά την εφορία, επειδή φαγητό όλο και κάπου μπορεί να έβρισκε, ενώ χρήματα για την προκαταβολή του φόρου εισοδήματος, χωρίς δουλειά, ήταν δύσκολο να εξασφαλίσει.

Τουλάχιστον όσο ήταν υγιής δεν θα χρειαζόταν κάποιου είδους περίθαλψη από το διαλυμένο σύστημα υγείας της χώρας. Τυπικά βέβαια την κάλυπτε ακόμη το ταμείο της, το οποίο είχε ακριβοπληρώσει εδώ και είκοσι περίπου χρόνια. Ένα ταμείο στα όρια της κατάρρευσης, όπως και όλα όσα άγγιζε το Δημόσιο σε αυτή τη χώρα.

Από το ενοίκιο που εισέπραττε της περίσσευαν και λίγα χρήματα για βενζίνη, αναγκαία για τον τρόπο ζωής που είχε επιλέξει. Εξάλλου η θέρμανση στο αυτοκίνητο στοίχιζε πολύ λιγότερο από τη θέρμανση του πελώριου σπιτιού της στο οποίο ζούσε μέχρι πριν από λίγο καιρό. Αρκούσε να κάνει λίγα χιλιόμετρα και είχε παραπάνω ζέστη από όση χρειαζόταν, ξοδεύοντας ελάχιστα. Βέβαια για να συνεχίσει να έχει ζέστη στο αυτοκίνητο έπρεπε να έχει γυρισμένο το κλειδί στη μίζα και λίγο ανοιχτό το παράθυρο, ώστε να μην πεθάνει από ασφυξία, όμως όλα ήταν εντάξει με ένα καλό μπουφάν. Ευτυχώς είχε ένα πολύ καλό, αφού συνήθιζε κάθε χειμώνα να πηγαίνει για σκι στην Αυστρία.

Δεν ήξερε αν η κατηγορία στην οποία ανήκε πλέον ήταν οι «άστεγοι», καθώς αυτό εξαρτάται από το πώς ορίζει κανείς τη λέξη «στέγη». Η κινούμενη στέγη ενός αυτοκινήτου θα μπορούσε να την αποκλείσει άραγε από την κατηγορία των αστέγων; Αμφέβαλλε. Η αιτία για την οποία θα αποκλειόταν ήταν μάλλον ότι διέθετε ακόμη κάποιο εισόδημα, έστω κι αν αυτό κατέληγε σχεδόν εξ ολοκλήρου στην εφορία και στην τράπεζα. Σκεφτόταν

να αρχίσει να βγάζει χρήματα από το πλέξιμο. Παρότι είχε καιρό να πλέξει, ήξερε ότι ήταν ικανή να κάνει όμορφα πράγματα, γι' αυτό και είχε επενδύσει κάποιο «κεφάλαιο» σε μαλλί. Πίστευε πως, όταν τελείωνε αυτό που έφτιαχνε, θα μπορούσε να το πουλήσει σε κάποιο από τα εναπομείναντα μαγαζιά που απευθύνονταν στους πλούσιους. Ένα χειροποίητο μάλλινο πουλόβερ υπέθετε πως, όταν πουλιόταν, θα της εξασφάλιζε περισσότερα χρήματα από όσα είχε δώσει για να αγοράσει τα νήματα.

Αναστέναξε και άλλαξε σταθμό στο ραδιόφωνο. Το έκανε πάντα όταν έβαζαν διαφημίσεις. Της φαινόταν πολύ περίεργο το ότι υπήρχαν ακόμη εταιρίες που διαφήμιζαν τα προϊόντα τους, έστω κι αν προσπαθούσαν να πείσουν για το πόσο φτηνά ήταν. Προτιμούσε τους σταθμούς που έπαιζαν μουσική, ωστόσο δεν απέφευγε πάντα κάποια δυσάρεστη είδηση, για παράδειγμα, πόσο άσχημη ήταν η οικονομική κατάσταση της χώρας, πόσα λεφτά απαιτούνταν από τους πολίτες, την αναφορά σε ένα σκάνδαλο για κάποιον αναλώσιμο πολιτικό.

Ετοιμάστηκε να ξαναλλάξει σταθμό. Βαριόταν τις ομιλίες. Ήθελε να ακούσει μουσική. Η είδηση όμως της τράβηξε προς στιγμή την προσοχή. Ο μεγαλοδημοσιογράφος Διαμαντόπουλος είχε προταθεί για υποψήφιος δήμαρχος Νέας Φιλαδέλφειας στις προσεχείς δημοτικές εκλογές. Αναρωτήθηκε για ποιον λόγο της Νέας Φιλαδέλφειας. Από ό,τι ήξερε, δεν έμενε καν στον συγκεκριμένο δήμο. Ίσως είχε μεγαλώσει εκεί, ίσως είχε πάει σχολείο στη Νέα Φιλαδέλφεια. Είχε ακούσει ότι έμενε στην Κηφισιά. Εκεί βέβαια μπορεί να μετακόμισε αφότου έγινε πετυχημένος δημοσιογράφος. Κάθε πετυχημένο άτομο έπρεπε να δηλώνει διεύθυνση κατοικίας σε μια περιοχή για την οποία ένιωθε περηφάνια και μάλλον η Νέα Φιλαδέλφεια δεν περιλαμβανόταν σε αυτές. Πού θα πήγαινε άραγε όταν θα έβγαζε μίζες ως δήμαρχος; Ωστόσο οι ειδήσεις αυτές δεν την αφορούσαν. Όποιος και

αν εκλεγόταν δήμαρχος σε οποιονδήποτε δήμο μάλλον θα ήταν χειρότερος από τον προηγούμενο. Αυτό τουλάχιστον προέκυπτε από την εμπειρία. Απορούσε όμως με αυτούς που τον είχαν προτείνει. Ο Διαμαντόπουλος ήταν αντιπαθής σε όλους τους συναδέλφους. Δεν είχε ακούσει ούτε έναν από τους συνεργάτες του να πει καλή κουβέντα γι' αυτόν. Από την άλλη, ήταν αναγνωρισμένος δημοσιογράφος, πολλοί εκτιμούσαν τα ρεπορτάζ του, είχε μεγάλη τηλεθέαση και εξασφαλισμένη προβολή. Όσοι τον ψήφισαν δεν τον ήξεραν προσωπικά, οπότε δεν ήταν απίθανο να έπειθε τους συμπολίτες του. Τόσους και τόσους είχαν ψηφίσει.

Άλλαξε σταθμό αναζητώντας κάποιο τραγουδί να της φτιάξει η διάθεση. Προς το παρόν τής ήταν αδιάφορο ποιος θα γινόταν δήμαρχος είτε της Κηφισιάς, όπου έμενε μέχρι πρόσφατα, είτε της Αθήνας, όπου κυρίως τριγυρούσε, πολύ περισσότερο δε της Νέας Φιλαδέλφειας, που καλά καλά δεν ήξερε πού βρισκόταν. Κάθε δήμαρχος, κατά την άποψή της, θα έπρεπε πρωτίστως να λύσει τα προβλήματα των αστέγων και όχι το πρόβλημα των αστέγων, όπως συνήθιζαν μερικοί να αναφέρονται στο ζήτημα που είχε προκύψει τα τελευταία χρόνια. Βέβαια οι άστεγοι πολύ πιθανόν να μην έμπαιναν στον κόπο να πάνε να ψηφίσουν, οπότε μάλλον και αυτόν το μόνο που θα τον ενδιέφερε θα ήταν να λύσει το πρόβλημα των αστέγων. Να τους κρύψει κάτω από το χαλί.

Κάποιος πέρασε από το απέναντι πεζοδρόμιο και αντιλήφθηκε ότι την κοιτούσε. Χωρίς να δώσει σημασία άλλαξε βελόνες και συνέχισε να πλέκει. Αρκετές φορές άνθρωποι σταματούσαν και την κοιτούσαν, αλλά οι περισσότεροι σπάνια προβληματίζονταν για το τι ακριβώς έκανε. Ο καθένας είχε τα δικά του προβλήματα και δεν τον ένοιαζε αν η συγκεκριμένη γυναίκα περίμενε κάποιον και για να περάσει η ώρα έπλεκε ή αν είχε μετατρέψει το αυτοκίνητό της σε τόπο κατοικίας, όπως μαρτυρούσαν τα πολλά πράγματα και οι βαλίτσες που υπήρχαν μέσα σε αυτό. Όταν ξε-

κίνησε να μένει στο αυτοκίνητο, ντρεπόταν που την κοιτούσαν. Είχε την αίσθηση πως οι άνθρωποι ένιωθαν οίκτο για εκείνη. Πλέον διαπίστωνε ή ήθελε να πιστεύει πως όσοι κοντοστέκονταν το έκαναν γιατί τη ζήλευαν. Επειδή συνειδητοποιούσαν ότι υπήρχε ένας τρόπος επιβίωσης που δεν τους είχε περάσει από το μυαλό και κάποιος είχε το θάρρος να το τολμήσει. Ίσως μάλιστα κάποια στιγμή έφτιαχναν κίνημα. «Οι τροχήλατοι άστεγοι». Θα καταλάμβαναν πάρκινγκ ή ανεκμετάλλευτους χώρους και θα δημιουργούσαν τη δική τους κοινωνία. Το είδος του αυτοκινήτου του καθενός θα προσδιόριζε τον τρόπο που έως τότε ζούσε.

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κινητό της. Άλλη μια από τις πολυτέλειες που είχε επιτρέψει στον εαυτό της, απομεινάρι της προηγούμενης ζωής της. Αν δεν νοίκιαζε το σπίτι της, δεν υπήρχε περίπτωση να πληρώνει τους λογαριασμούς του κινητού, παρ' όλο που μειώνονταν συνεχώς. Αρκεί να μην έβαζε υπηρεσίες ίντερνετ. Δεν είχε βάλει. Πάρκαρε σε σημεία στα οποία έπιανε από κάπου σήμα για να συνδέεται στον διαδικτυακό κόσμο. Έπρεπε να επιλέξει τι θεωρούσε πιο σημαντικό. Με λίγα χρήματα μπορούσε να εξασφαλίσει ένα κρεβάτι για να περάσει το βράδυ της, δύσκολα όμως θα διατηρούσε την κοινωνική της ζωή. Αυτή είχε διαλέξει το δεύτερο.

Σηκώνοντας το τηλέφωνο κοίταξε τον άνθρωπο που είχε κοντοσταθεί λίγο πριν. Μόλις αυτός αντιλήφθηκε ότι επρόκειτο για ένα πολιτισμένο άτομο με κινητό, έπαψε να τον απασχολεί τι έκανε μέσα σε ένα παρκαρισμένο αυτοκίνητο και συνέχισε τον δρόμο του.

Αφηρημένη καθώς ήταν δεν κοίταξε το νούμερο πριν απαντήσει. Χάρηκε όμως όταν άκουσε τη φωνή της Βέρας, παλιάς συναδέλφου, από τις λίγες που εξακολουθούσαν να εργάζονται, η οποία μάλιστα έκανε πολιτιστικό ρεπορτάζ. Η φίλη της – όχι και τόσο στενή φίλη η αλήθεια ήταν – δεν γνώριζε την κατά-

στασή της. Ήξερε ότι αυτό το διάστημα δεν εργαζόταν, αλλά, επειδή η ίδια είχε πολλά χρήματα από την οικογένειά της και από τον άντρα της, δεν μπορούσε να διανοηθεί πως ίσως κάποιος δεν είχε εισόδημα. Ο άντρας της Βέρας από την άλλη, για να καλύπτει τις αυξημένες καταναλωτικές ανάγκες της γυναίκας του ή απλώς επειδή την είχε βαρεθεί, έλειπε για δουλιές σχεδόν όλη μέρα, κάθε μέρα. Η Βέρα λάμβανε προσκλήσεις για διάφορα θεάματα με καταγιστικό ρυθμό, προκειμένου να γράφει γ' αυτά, ειδικά τη συγκεκριμένη περίοδο που οι αίθουσες σπάνια γέμιζαν. Καθώς λοιπόν δεν μπορούσε να πάει πουθενά μόνη, επιζητούσε διαρκώς παρέα και η δική της φάνταζε μάλλον ιδανική. Ήταν πάντα διαθέσιμη, αφού ήταν άνεργη και δεν είχε φίλο στον οποίο θα έπρεπε να δίνει εξηγήσεις για το τι ώρα θα γύριζε σπίτι, κρυφοκοιτώντας το ρολόι της και αγωνιώντας για το πότε θα τελείωνε η παράσταση για να κανονίσει ραντεβού μαζί του.

Από την άλλη, και η ίδια ενθουσιαζόταν με τις προσκλήσεις αυτές. Ήταν και ένας από τους λόγους που είχε κρατήσει το τηλέφωνό της. Αν και άστεγη, πήγαινε με πρόσκληση στο θέατρο. Ήταν κάτι που της έφτιαχνε τη διάθεση. Γελούσε όταν ετοιμαζόταν και έψαχνε μέσα στις βαλίτσες να ξετρυπώσει κάποιο από τα ακριβά της ρούχα που την έκανε ξεχωρίζει από όσους ανήκαν στην κατηγορία των «καημένων». Επιπλέον οι προσκλήσεις ήταν κυρίως για τις πρεμιέρες. Και οι πρεμιέρες περιλάμβαναν και δεξίωση. Πλούσιο φαγητό, από αυτό που δεν βρίσκει κανείς στα σουσούτια. Η αλήθεια βέβαια ήταν ότι δεν είχε πάει ακόμη σε σουσούτιο. Τα χρήματά της της επέτρεπαν να παραγγέλνει πίτσα ή σουβλάκι, που έτρωγε στο αυτοκίνητο, αλλά τα είχε βαρεθεί. Επιπλέον ειδικά με το σουβλάκι το αυτοκίνητο μύριζε για ώρες, ενώ έβλεπε και εφιάλτες. Χρειαζόταν να τρέχει με τα παράθυρα ανοιχτά για να ανανεωθεί ο αέρας και αυτό ήταν κάτι που δεν της άρεσε τον χειμώνα συν το γεγονός ότι ξόδευε βενζίνη. Κα-

μιά φορά αναρωτιόταν μήπως δύο πίτες με καλαμάκι τής στοίχιζαν περισσότερο από ένα κανονικό γεύμα. Το μαγειρεμένο όμως φαγητό ήταν δύσκολο να καταναλωθεί στο αυτοκίνητο χωρίς τα κατάλληλα μαχαιροπίρουνα και, παρότι διέθετε δύο ζευγάρια από αυτά, δεν της ήταν εύκολο να τα πλένει. Σε εστιατορια-μαγειρεία πήγαινε όταν αποφάσιζε ότι είχε φάει αρκετό γιαούρτι, τoστ, σάντουιτς, πίτσα και σουβλάκι για έναν μήνα και έβλεπε και την τιμή της βενζίνης να πέφτει. Στις πρεμιέρες όμως μπορούσε να φάει σολομό, ένα έδεσμα που παλιά δεν το εκτιμούσε και τόσο, αλλά πλέον της άρεσε πολύ, τυλιγμένο σε μικρά ρολάκια πάνω σε μικροσκοπικές φέτες ψωμιού, με γαρνιτούρα μια φουντίτσα άνηθο. Ήταν κάτι εντελώς διαφορετικό από μια πίτα με γύρο και συν τοις άλλοις ήταν τσάμπα.

Κοίταξε το χρυσό ρολόι της. Ένα πολύτιμο αντικείμενο που δεν έχανε δευτερόλεπτο και είχε αποκτήσει σε κάποιο ταξίδι στην Ελβετία σε καλύτερες εποχές. Κάνοντας βόλτες με το αυτοκίνητο περνούσε συνέχεια από διάφορα ενεχυροδανειστήρια, τις νέες επιχειρήσεις που είχαν εμφανιστεί με την κρίση. Ωστόσο ούτε για μια στιγμή δεν σκέφτηκε να μπει μέσα. Διέθετε αρκετά πολύτιμα αντικείμενα, τα οποία όμως σκόπευε να αξιοποιήσει κάποτε με καλύτερο τρόπο και όχι να τα σκοτώσει για ένα καλό γεύμα ή για λίγη βενζίνη. Ένας καλός τρόπος αξιοποίησης ήταν να τα φοράει. Δείχνοντας πλούσιος έχεις περισσότερες πιθανότητες να αποκτήσεις χρήματα ή έστω να μην πεινάσεις. Έναν φτωχό τον καλούν σε συσσίτια. Έναν πλούσιο τον καλούν σε δεξιώσεις.

Το ρολόι της έδειχνε ότι είχε αρκετό χρόνο στη διάθεσή της για ένα μπάνιο και αυτό σκόπευε να κάνει. Βγήκε από το αυτοκίνητο, πήρε ένα ακριβό σακ βουαγιαζ από το πίσω κάθισμα και άνοιξε το πορτμπαγκάζ. Έψαξε μέσα στη βαλίτσα, ξεχώρισε τα ρούχα που θα φορούσε το βράδυ, κλείδωσε το αυτοκίνητο και περπάτησε προς τον σταθμό του μετρό με προορισμό το Σύνταγμα.

Κεφάλαιο 2

Μπήκε στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου με άνεση. Ο ρεσεψιονίστ τη χαιρέτησε εγκάρδια και αμέσως της έδωσε ένα κλειδί. Το κοίταξε και χαμογέλασε. Της άρεσε αυτό το δωμάτιο. Ήταν πολύ ψηλά και είχε θέα στην Ακρόπολη. Τον ευχαρίστησε και κατευθύνθηκε προς το ασανσέρ περπατώντας με χάρη, γνωρίζοντας ότι οι άντρες που βρίσκονταν εκεί κοιτούσαν τα πόδια της, έστω κι αν ήταν παγιδευμένα σε ένα απλό τζιν. Ήξερε ότι, όταν θα κατέβαινε, θα τραβούσε περισσότερα βλέμματα, μια και το τζιν θα είχε αντικατασταθεί από ένα μίνι φόρεμα.

Γύρισε το κλειδί στην κλειδαριά και κοίταξε κατευθείαν τη θέα από το παράθυρο. Ήταν πραγματικά μαγευτική. Ο ήλιος είχε αρχίσει να δύει και η Ακρόπολη ήταν λουσμένη στα πορτοκαλιά χρώματα του δειλινού, ενώ τα πρώτα φώτα είχαν ανάψει. Υπήρχαν ακόμη κάποια εναπομείναντα χριστουγεννιάτικα λαμπιόνια που σκόρπιζαν ένα φτωχικό γιορτινό φως. Στο τέλος έστρεψε το βλέμμα της στο κρεβάτι. Αναστέναξε βαθιά μόλις διαπίστωσε το χάλι του. Οι άνθρωποι, όταν άφηναν τα δωμάτια των ξενοδοχείων που είχαν αποτελέσει για λίγο το σπιτικό τους, δεν συμπεριφέρονταν καθόλου με σεβασμό προς αυτά ή προς τους ανθρώπους που θα αντίκριζαν έπειτα από εκείνους το χάος που θα άφηναν πίσω. Για μια στιγμή αναρωτήθηκε ποιος είχε τόσα χρήματα για να μένει σε ένα τέτοιο ξενοδοχείο, αλλά ήταν τόσο ακαλλιέργητος ώστε να αφήνει το δωμάτιο σε αυτή

την κατάσταση. Παντού υπήρχαν σκουπίδια. Από υπολείμματα φαγητού μέχρι οποιουδήποτε μεγέθους και είδους χαρτί, περιλαμβανομένου και χαρτιού υγείας. Μπορεί όμως και να ήταν χαρτοπετσέτες. Κάποιος είχε γράψει ονόματα σε αυτές και μετά τις είχε σκίσει και τις είχε σκορπίσει. Τη δική τους πινελιά στην ακαταστασία είχαν βάλει μερικά φύλλα από εφημερίδες.

Προσπάθησε να αγνοήσει τα σκουπίδια και κατευθύνθηκε προς την τουαλέτα. Ήλπιζε να μην ήταν και αυτή στην ίδια κατάσταση. Από τότε που ζούσε στο αυτοκίνητό της είχε καθιερώσει να πηγαίνει τουλάχιστον δύο φορές τη βδομάδα στο συγκεκριμένο ξενοδοχείο για να κάνει μπάνιο. Με τη μείωση του μισθού που «απολάμβαναν» όλοι οι υπάλληλοι, όσο πετυχημένες και αν ήταν οι επιχειρήσεις στις οποίες εργάζονταν, δεν είχαν αντίρρηση για επιπλέον πουρμπουάρ. Πουρμπουάρ που όλο και πιο σπάνια άφηναν οι πλούσιοι που σύχναζαν στα ακριβά ξενοδοχεία, αλλά μπορούσε η ίδια να δίνει, αφού δεν πλήρωνε το δωμάτιο. Εξάλλου δεν τους επιβάρυνε καθόλου. Της έδιναν κάθε φορά το κλειδί ενός δωματίου από το οποίο είχε αναχωρήσει ο ένοικος και δεν είχαν προλάβει να το καθαρίσουν οι καμαριέρες. Την πρόταση την είχε κάνει στον προϊστάμενο της ρεσεψιόν τον οποίο γνώριζε από τότε που φιλοξενούσαν κόσμο από την εφημερίδα. Έναν άνθρωπο που εργαζόταν ήδη είκοσι χρόνια στην επιχείρηση, αλλά, παρά την άψογη εκτέλεση της εργασίας του, δεν έβλεπε να παίρνει καμία προαγωγή, ενώ ο μισθός του διαρκώς συρρικνωνόταν. Αυτός τα είχε κανονίσει ώστε όποιος και αν ήταν βάρδια να μην της δημιουργεί πρόβλημα. Τα χρήματα που τους έδινε ήταν πολύ λίγα, όμως τους είχε κάνει πολλά δώρα. Όμορφα πράγματα που κάποτε θεωρούσε σημαντικά, αλλά ήταν εντελώς περιττά στην κάτοικο ενός αυτοκινήτου. Εξάλλου είχαν γίνει κατά κάποιον τρόπο φίλοι και τη θαύμαζαν για την απόφασή της. Πίστευε πως, ακόμα κι αν σταματούσε να τους

δίνει χρήματα, θα την εξυπηρετούσαν. Στο κάτω κάτω δεν τους στοίχιζε τίποτα και έκαναν και τη μικρή τους επανάσταση προς τον εργοδότη τους και την κοινωνία.

Είχε επιλέξει το συγκεκριμένο ξενοδοχείο, πολλών αστέρων, στην καρδιά της Αθήνας, γιατί θεωρούσε πως οι πελάτες του θα ήταν αρκετά πολιτισμένοι ώστε να αφήνουν το δωμάτιο, και κατ' επέκταση το μπάνιο, σε καλή κατάσταση. Για άλλη μια φορά διαπίστωσε ότι έκανε λάθος. Αν δεν είχε γνωριστεί με τα παιδιά της ρεσεψιόν και δεν είχε τόσο καλές σχέσεις μαζί τους, θα άλλαζε ξενοδοχείο. Θα διάλεγε κάποιο πιο φτηνό, με την ελπίδα πως οι άνθρωποι με περιορισμένο εισόδημα έχουν καλύτερους τρόπους και σέβονται τη δουλειά των καμαριέρων.

Η μπανιέρα ήταν γεμάτη τρίχες, νερά ήταν σκορπισμένα ολόγυρα και οι πετσέτες ήταν πεταμένες στο δάπεδο. Αναστενάζοντας έβγαλε τα γάντια μιας χρήσης από την τσάντα της. Ήλπιζε πως δεν θα χρειαζόταν να τα χρησιμοποιήσει, όμως ευτυχώς που τα είχε πάρει. Καθάρισε λίγο την μπανιέρα, καθώς σκεφτόταν ότι, όπως και αν ήταν το μπάνιο, ήταν σαφώς ανώτερο από ό,τι θα έβρισκε σε οποιοδήποτε κοινόβιο και «ξενοδοχείο» για αστέγους ή ακόμα χειρότερα σε κάποια από τις ελάχιστες κοινόχρηστες τουαλέτες που υπήρχαν στην πόλη. Ευτυχώς μια πετσέτα είχε παραμείνει ανέγγιχτη στο ραφάκι και δεν είχε λεηλατηθεί το καλαθάκι του μπάνιου που περιείχε τα σαπούνια, τις κρέμες σώματος και τα υπόλοιπα καλλυντικά, ένα ακόμα σημάδι ότι αυτός που είχε χρησιμοποιήσει το δωμάτιο ήταν ένας άντρας μόνος. Αν είχε γυναικεία συντροφιά, κάτι που υπονοούσε η κατάσταση των σεντονιών στο κρεβάτι, μάλλον δεν είχε διανυκτερεύσει εκεί.

Άφησε το καυτό νερό να τρέξει στην μπανιέρα αρκετή ώρα πριν μπει μέσα και στη συνέχεια απόλαυσε ένα ωραίο ντους. Έλουσε τα μαλλιά της, άλειψε το σώμα της με μια κρέμα που μύριζε υπέροχα και την έβαλε στην τσάντα της. Θα ήταν καλή για

τα χέρια της που έσκαγαν από το κρύο, καθώς αναγκαζόταν συχνά να τα πλένει σε βρύσες που δεν διέθεταν ζεστό νερό. Βγήκε από την μπανιέρα και στέγνωσε τα μαλλιά της. Ύστερα ντύθηκε με προσοχή και έβαψε ελαφρά τα μάτια και τα χείλη της. Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και έμεινε ικανοποιημένη από το αποτέλεσμα. Η αναγκαστική δίαιτα των τελευταίων μηνών είχε βοηθήσει ώστε να χάσει τα επιπλέον κιλά που είχε και εξαιτίας των οποίων πολλά από τα αγαπημένα της ρούχα τη στένευαν. Στο αυτοκίνητο δεν υπήρχε η ευχέρεια του τοιμπολογήματος. Όσες φορές έτρωγε μέσα στο αμάξι φρόντιζε να πετάει οποιοδήποτε υπόλειμμα και δεν κρατούσε ποτέ κουλουράκια, φρυγανιές ή οτιδήποτε άλλο, φοβούμενη τα διάφορα ζωύφια. Εκεί που κοιμάσαι δεν πρέπει και να τρως ή τουλάχιστον να φυλάς τρόφιμα, αυτό ήταν κάτι που είχε πρόσφατα συνειδητοποιήσει.

Όταν αναγκαζόταν να ντύνεται μέσα στο αυτοκίνητο, ήταν πολύ άβολο να φοράει ρούχα που τη στένευαν. Ήταν πολύ δύσκολο να ανεβάσει το φερμουάρ σε ένα στενό παντελόνι. Τα λίγα κιλά που είχε χάσει έκαναν το σώμα της να δείχνει και πάλι νεανικό και ωραίο, ενώ δεν είχαν επηρεάσει το πρόσωπό της. Θα περίμενε κανείς εξαιτίας της στενοχωρίας από την έλλειψη χρημάτων να είχε περισσότερες ρυτίδες και να φαινόταν πιο τλαιπωρημένη, άρα και μεγαλύτερη. Η αλήθεια όμως ήταν ότι είχε ηρεμήσει, είχε αποβάλει το άγχος της δουλειάς, το πλέξιμο τη γαλήνευε, καθώς είναι μια δημιουργική ασχολία για τα χέρια, που όσο πιο πολύπλοκη γίνεται κρατάει σε εγρήγορση και τον νου – «ένα, δύο, τρία και πίσω, ένα δύο, τρία και αλλαγή κλωστής» –, και, έστω κι αν ο ύπνος στο αυτοκίνητο δεν ήταν το καλύτερο που της είχε συμβεί, τουλάχιστον είχε τον χρόνο να κοιμάται και δεν αναγκαζόταν να ξυπνάει με ξυπνητήρι. Ο δρόμος ήταν επίσης πηγή στρες, αλλά ούτε κατά διάνοια δεν μπορούσε να συγκριθεί με μία μέρα στο γραφείο της εφημερί-

δας, όπου κάθε διευθυντής φοβάται για τη θέση του και θέλει να δείξει ότι είναι πιο σημαντικός από τον άλλο, ενώ περιβάλλεται από γλειφτρόνια. «Καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή...» έλεγε το δέρμα της, που πλέον δεν ήταν όλη μέρα εγκλωβισμένο στα κλειστοφοβικά γραφεία, όπου η ατμόσφαιρα ανανεωνόταν μέσω εξαερισμού με αμφιβόλου καθαριότητας φίλτρα και το φως προερχόταν από λάμπες φθορίου. Η καθημερινή βόλτα στο πάρκο και στον ήλιο έκανε όντως θαύματα. Ως εργαζόμενη είχε ελάχιστο χρόνο στη διάθεσή της για να πάει στο πάρκο, κάτι που πλέον ήταν σε θέση να κάνει.

Έβαλε τις γόβες της και ετοιμάστηκε να εγκαταλείψει το δωμάτιο. Για μια στιγμή η περιέργεια της δημοσιογράφου την ώθησε να κοιτάξει τι ήταν εκείνα τα σκισμένα χαρτάκια. Για ποιον λόγο κάποιος είχε μπει στον κόπο να σκίσει κάτι σε τόσο μικρά κομματάκια κι ύστερα να τα πετάξει, αλλά όχι σε σκουπιδοτενεκέ; Τα γάντια της όμως τα είχε πετάξει και στη σκέψη ότι θα άγγιζε κάτι που είχε αγγίξει κάποιος τόσο βρωμιάρης όσο ήταν ο ένοικος του δωματίου αυτού την είχε αποτρέψει. Έτσι έκλεισε απαλά την πόρτα πίσω της, σκεπτόμενη ότι η καμαριέρα θα έπρεπε να την ευχαριστήσει γιατί θα έβρισκε το δωμάτιο σε πολύ καλύτερη κατάσταση από ό,τι η ίδια το είχε βρει. Χαμογελώντας επέστρεψε το κλειδί του δωματίου και πήρε τον δρόμο για το θέατρο.